

Hilal mod UK (appl. 45276/99 EMD dom, afsagt den 6. marts 2001)

Sagsfremstilling:

Den 9. februar 1995 indrejste Said Mohammed Hilal, en tanzaniansk statsborger fra øen Pemba, i UK, hvor han søgte asyl. Hilal oplyste, at han havde været medlem af oppositionspartiet CUF, og at han fra august 1994 havde været tilbageholdt i tre måneder og udsat for tortur. Medlemsstatens myndigheder meddelte i april 1998 Hilal afslag på asyl, idet man fandt, at han havde forklaret utroværdigt og delvis usammenhængende. Herudover henviste medlemsstatens myndigheder til, at Hilal under alle omstændigheder ville kunne henvises til at tage ophold på det tanzanianske fastland, i henhold til princippet om et ”internt flugt alternativ”.

Påstanden:

Hilal indbragte UK for Menneskerettighedsdomstolen og gjorde gældende, at medlemsstatens myndigheder krænkede artikel 3 hvis han blev udvist til Tanzania, idet han dér risikerede behandling i strid med artikel 3.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen gav Hilal medhold i, at udvisningen af Hilal til Tanzania ville krænke artikel 3 (pkt. 68). Domstolen lagde indledningsvis til grund, at Hilal og hans broder var blevet tilbageholdt på grund af deres tilknytning til CUF, og at Hilal under denne tilbageholdelse var blevet mishandlet (pkt. 64). Domstolen bemærkede, at Hilals hustru, der i mellemtiden var ankommet til UK, hvor hun havde søgt asyl, under sit interview med medlemsstatens myndigheder havde oplyst, at politiet ved flere lejligheder kom til hendes hjem og spurgte efter manden og fremsatte trusler. På ovennævnte baggrund fandt domstolen, at Hilal ved en tilbagevenden til Zanzibar/ Pemba risikerede at blive arresteret, tilbageholdt og endnu engang udsat for mishandling (pkt. 66).

Domstolen gav herefter ikke medlemsstatens myndigheder medhold i, at Hilal, i henhold til princippet om ”internt flugt alternativ”, kunne henvises til at tage ophold på det tanzanianske fastland. Ved denne afgørelse lagde domstolen bl.a. vægt på, at politiet i Tanzania jævnligt krænker menneskerettighederne, og at forholdene i fængslerne er umenneskelige og nedværdigende. Domstolen lagde endvidere vægt på, at politiet på det tanzanianske fastland og politiet på Zanzibar institutionelt begge hører under samme overordnede myndighed, hvorfor det ikke kan antages, at politiet på fastlandet i tilstrækkelig grad ville kunne imødegå risikoen for arbitrære handlinger fra politiet på Zanzibar. Endelig bemærkede domstolen, at der eksisterer udleveringsaftaler mellem Tanzania og Zanzibar (pkt. 67).

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?action=html&documentId=697216&portal=hbkm&source=externalbydocnumber&table=1132746FF1FE2A468ACCBCD1763D4D8149>